

[Bertel Dahlgaard.]

det ud, vilde det være ikke 300 000, men 100 000 Stemmer —, men dernæst er det klart, at for at faa et Eksempel, der kan være en vis Rimelighed i, maatte man selvfølgelig her tage et større Parti. Tag f. Eks. Socialdemokratiet; dér vilde der ikke være noget i Vejen for, at 90 000 Stemmer kunde overføres paa en enkelt Mand, som dette Parti opstiller i Viborg Amt. Nu bliver jo den højtærede Justitsminister opstillet i Viborg Amt, og der er skam ingen, der kan vide, om ikke der bliver et saa stort Tilløb dér, at 90 000 Stemmer overføres, og det vil saa sige, at Socialdemokratiet besætter samtlige Kredsmandater i Viborg Amt. Det er ganske simpelt at regne ud, det ærede Medlem kan tage „Rigsdagsvalgene 1943“, S. 95 — jeg kan vise det ærede Medlem det efter Mødet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Svend Nielsen: Det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister har kunnet korrigerer min Opfattelse med Hensyn til Militærets Muligheder for at afgive deres Stemmer. Jeg har set efter i Valgloven, og af ingen af dens Bestemmelser fremgaar det klart, at saadan er Forholdet; men Loven er altsaa fortolket derhen, at Militæret har denne Stemmeret, og det har været praktiseret.

Saa kunde jeg godt lide at vide, hvorledes man bekendtgør i Forlæggningerne og paa Kaserne, at Soldaterne har Ret til at afgive deres Stemme, hvordan dette rent praktisk ordnes. Jeg er nemlig vidende om, at der hersker en Del Uklarhed i saa Henseende ude omkring, at der er en hel Del Mennesker, som ikke er helt klar over, at de kan faa Lov til at stemme. Skal de selv forlange af deres overordnede at faa Adgang til at stemme, eller bliver det meddelt paa Kaserne ved Opslag eller paa anden Maade, at inden for den og den nærmere fastsatte Frist skal Soldaterne udfylde deres Stemmesedler og videresende dem derhen, hvor de skal?

Saa endelig et Spørgsmaal angaaende de syge. Jeg kan ikke se, at dette Spørgsmaal overhovedet kan diskuteres ud fra nogen anden Betragtning, end at det maa være rigtigt at give de Mennesker, som er syge under Valget, Adgang til at afgive deres Stemme, og jeg vil saa indtrængende, som det overhovedet er mig muligt, bede den højtærede Indenrigsminister alligevel

foretage en Undersøgelse af, om det ikke vil være muligt ved det kommende Valg at sige til vore syge Medborgere, at de ikke har mistet deres Medborgerrettigheder her op til Valget, fordi de nu tilfældigvis ligger syge.

Formanden: Under Hensyn til de øvrige paa Dagsordenen opførte Sager, der gerne skulde behandles i Løbet af Dagen i Dag, tillader jeg mig at henstille til efterfølgende Talere at fatte sig kortest muligt.

Rager: Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen, at han i det store og hele var ret enig med mig i mine Anskuelser, og jeg synes heller ikke, at den højtærede Indenrigsminister i og for sig havde mange Argumenter til Imødegaelse af mine Betragtninger.

Jeg har med velberaad Hu naturligvis stillet det klare og rene Krav, som København maa rejse, op først; men netop ud fra den Erkendelse, at Meningen i Øjeblikket ikke kan være den at foretage dybt gennemgribende Ændringer, er det, jeg har sagt rent subsidiært: der er tre Mandater til Raadighed, lad saa København faa disse tre Mandater. Saa siger man: ja, men vi skulde jo være nogenlunde enige om de Ting, der kommer frem nu, og dette her har der ikke været Enighed om. Heroverfor vil jeg gerne have Lov til at pege paa den Valglov, som var knyttet til Grundlovsforslaget. I den var der givet København forholdsvis meget mere, end København vil faa, hvis man nu giver den disse tre yderligere Mandater. Der var jo dog ikke nogen Unighed om det. Forholdet var det, at Dr. Krag, som paa Venstres Vegne tog sig af disse Forhandlinger, nærmest var tilbøjelig til at give København mere, end Indenrigsministerens Forslag efterhaanden kom til at give. Vi ved jo, at Enighed om den Valglov opnaaedes ved, at man efterhaanden klippede fra København for at give til de andre Dele af Landet. Og naar man saa siger: Ja, men København er jo i Virkeligheden stillet tilfreds, for se rundt i Tinget og se, hvor der er mange Københavner!, saa maa det jo være, fordi man ude i Provinsen foretrækker Københavnerne; om det er en kvalitetsmæssig Udvalgelse inden for Befolkningen, eller hvad Grunden er, skal jeg ikke komme ind paa. Det er jo imidlertid ikke dette, der er Spørgsmaal om, men derimod det, at Københavnerne ønsker at faa en Repræsentation, der i Tal nogenlunde svarer til, hvad man har andre Steder i Landet, og naar man andre